

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: J.F., nar. „X“, bytem R. 1952, N.,** zastoupeného JUDr. Vladimírem Špačkem, advokátem, se sídlem Tyršova 64, 547 01 Náchod, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 18.9.2013, č.j. KrÚ 65112/2013/ODSH/8,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Přelouč ze dne 14.8.2013, č.j. MUPC 13522/2013, jímž byl žalobce podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), uznán vinným ze spáchání přestupku, kterého se měl dopustit tím, že dne 6.3.2013 v 16:41 hod. v obci Přelouč, ulice Pražská, jako řidič nákladního automobilu zn. MAN, reg.

zn. „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 23 km/h, když mu byla jako nejnížší možná rychlost naměřena rychlost 73 km/h. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu dvou měsíců a dále mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

Žalobce namítl, že „rozhodnutí žalovaného je zatíženo vadou“. Tuto vadu spatřoval v tom, že dne 29.8.2013 podal k Městskému úřadu Přelouč (dále jen i „správní orgán I. stupně“) včasné odvolání, které bylo „pouze blanketní“. V textu odvolání uvedl, že toto v dodatečné lhůtě do 15 dnů podrobně odůvodní a konkretizuje odvolací důvody. O poskytnutí této lhůty požádal z důvodu, že je řidičem kamionové dopravy a často je mimo území ČR a neměl se možnost seznámit v řádné odvolací lhůtě s obsahem rozhodnutí a projednat jeho obsah se svým právním zástupce. Tvrdil, že v době podání odvolání obsah rozhodnutí neznal, zvolením právního zástupce si sice „usnadnil doručování“, ale „sebe zbavil možnosti seznámit se s obsahem rozhodnutí“. V době, kdy mu končila odvolací lhůta, byl z hlediska „znalosti obsahu rozhodnutí“ fakticky ve stejné pozici jako účastník řízení, kterému rozhodnutí nebylo doručeno. Tím byl zkrácen na svých právech účastníka řízení. Právní zástupce nemůže rozhodovat o tom, jaké odvolací důvody budou uplatněny. Správní orgán I. stupně na jeho žádost nereagoval, dne 13.9.2013 doplnil žalobce své blanketní odvolání, kde konkretizoval odvolací důvody, přičemž se tak stalo ve lhůtě, o kterou požádal. Žalobce však „netušil“, že v té době byl zřejmě již spis odeslán odvolacímu orgánu. Žalovaný o odvolání rozhodoval až pět dnů poté, kdy žalobce doplnil konkretizaci odvolacích důvodů. Přestože žalovaný věděl, že odvolání neobsahuje zdůvodnění odvolacích důvodů, když obsahuje pouze obecné výtky, tak odvolání zamítl. Žalovaný tak nebral na vědomí, že, jak žalobce uvedl, „jsem formulací svého odvolání dal jednoznačně najevo, že odvolání hodlám doplnit právě ještě o odvolací důvody“. K odstranění vady odvolání nebyl žalobce žalovaným vyzván. Tím, že žalovaný neznal odvolací důvody, nemohl se zabývat odvoláním a ani se nezabýval rozpory v tom, kde se nacházelo stanoviště městské policie. Odvolací orgán neřešil, jestli stanoviště městské policie bylo umístěno za úsekem určeným policií pro činnost spočívající v měření vozidel, vyslechnutí strážníci si odporovali. Žalovaný tak neřešil, co je míněno úsekem určeným policií pro činnost spočívající v měření vozidel, neřešil ani to, zda stanovisko KŘPČR z r. 2009 je oním určením místa měření, které má zákon namysli, nezabýval se tím, zda platnost stanoviska z r. 2009 se obnovila pro období od 1.1.2013 do 13.5.2013. Konečně se nezabýval tím, že až v průběhu řízení byl policií stanoviskem z 13.5.2013 určen pro rok 2013 úsek pro činnost obecní policie. Přestože žalobce odvolání řádně doplnil a vznesl konkrétní odvolací důvody, žalovaný je neznal a nemohl se s nimi vypořádat. Tím byl žalobce krácen na svých právech. Žalobce v této souvislosti odkázal na judikaturu NSS a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 14.2.2008. V podrobnostech žalobce „odkázal“ na obsah odůvodnění jeho odvolání ze dne 13.9.2013, které „necht“ je rovněž považováno za součást této mé žaloby“. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně splňovalo veškeré náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 správního řádu, což „konec konců uvedl i žalobce ve vlastním textu daného odvolání“ a zároveň obsahovalo i odvolací námítky, i když byly vyjádřeny obecně. Proto nebylo nutné vyzývat žalobce k odstranění nedostatků a vad podání, žádný právní předpis neukládal správnímu orgánu I. stupně poskytnout žalobci další lhůtu pro doplnění odvolání, neboť odvolací lhůta 15 dnů je lhůtou

dostatečnou. Navíc žalobce v doplnění odvolání uváděl opět skutečnosti, které uváděl již po celou dobu řízení, a kterým se správní orgány dostatečně zabývaly. Skutečnost, že se žalovaný nemohl před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí seznámit s doplněním odvolání žalobce, neměla vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí a žalobce nebyl krácen na svých právech, žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny

základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Stěžejní námitka žalobce spočívala v jeho tvrzení o krácení na právech z důvodu, že jej žalovaný byl povinen vyzvat k odstranění vady odvolání dle § 37 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), přičemž podle jeho názoru bylo jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketním odvoláním. Žalovaný naproti tomu tvrdil, že uvedená povinnost mu nevznikla, když v dané věci odvolání obsahovalo odvolací námítky a nebyly dány podmínky k postupu dle § 37 odst. 3 správního řádu.

Podle ust. § 37 odst. 2 správního řádu z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Podle ust. § 37 odst. 3 nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Podle ust. § 82 odst. 2 správního řádu odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, již mu předcházelo.

V dané věci bylo rozhodné, zda odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahovalo či neobsahovalo odvolací důvody, přičemž nebylo podstatné, zda bylo označeno jako „blanketní“, či nikoli. To, že žalobce označí podání jako „blanketní“, z něj ještě blanketní podání nečiní (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2.11.2011, č.j. 5Ca 298/2008-52, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS č. 3/2013 pod č. 2766). Pokud odvolání proti rozhodnutí správního orgánu obsahuje byť jen jeden odvolací důvod, tak je odvolání projednatelné v odvolacím řízení a odvolací správní orgán není povinen poskytovat odvolateli dodatečnou lhůtu jen s tím účelem, aby byl případně doplněn další, v odvolání naznačený odvolací důvod, pokud odvolání již obsahuje alespoň jeden konkrétní a projednatelný odvolací důvod (srov. výše zmíněný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2.11.2011, č.j. 5Ca 298/2008-52). Uvedenou povinnost vyzvat odvolatele k odstranění vad nezakládá tedy skutečnost, že účastník správního řízení výslovně označí odvolání jako blanketní a naznačí

v něm, že odvolání hodlá doplnit, a že hodlá vznést více odvolacích důvodů. Konstantní soudní judikatura, která obsahuje závěr o povinnosti správního orgánu vyzvat žalobce k odstranění nedostatků odvolání (rozsudek NSS ze dne 6.3.2009, č.j. 1As 4/2009-53 a dále i žalobcem uvedený rozsudek podepsaného soudu ze dne 14.2.2008, č.j. 54Ca 1/2008-30) se vztahuje pouze na případ, kdy odvolání je nejen označeno jako „blanketní“, ale toto odvolání skutečně takovým je. Tzn., že aby bylo odvolání „blanketní“ a vznikla povinnost odvolacího správního orgánu vyzvat odvolatele k odstranění vad odvolání dle § 37 odst. 3 správního řádu, tak takové odvolání musí trpět vadou zahrnující neexistenci odvolacího důvodu, která způsobí neprojednatelnost odvolání. O takový případ se však v dané věci nejednalo, tudíž tuto konstantní soudní judikaturu citovanou žalobcem v žalobě nebylo možné vůbec aplikovat.

Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání obsažené v podání ze dne 29.8.2013, ve kterém uvedl následující skutečnosti: „Správní orgán při svém rozhodování neposoudil správně stav věci. Od samého počátku vycházel ze spisového materiálu Městské policie Přelouč a z podkladů, které poskytla Městská policie Přelouč a dále z listinných materiálů, které měly postup Městské policie Přelouč legalizovat. Nepopírám, že jsem dne 6.3.2013 v 16:41 hodin projížděl v obci Přelouč, ul. Pražskou, a že jsem byl kontrolován hlídkou Městské policie Přelouč. Nepopírám, že jsem řídil nákladní automobil zn. MAN, r.z. „X“. Nesouhlasím však s tím, za jakých podmínek mi byla měřena rychlost. Samotné měření bylo provedeno v rozporu se zákonem. Podle § 51 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb. (správního řádu): k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy...“ Dále žalobce v odvolání namítl, že „správní orgán neprokázal důkazy získanými a provedenými v souladu s právními předpisy, že jsem se dopustil přestupku“.

Pro další postup odvolacího orgánu bylo rozhodné, že výše zmíněné odvolání obsahovalo odvolací důvody, které zahrnují námitky žalobce proti podmínkám měření rychlosti a k provedení důkazů, když žalobce spatřoval postup správního orgánu za vadný, přičemž podle jeho názoru z provedených důkazů nevyplývá, že se přestupku dopustil. Žalobce poukazoval na procesní vadu týkající se dokazování, přičemž námitka žalobce této vady se týkající obsahuje i odkaz na ustanovení právního předpisu, které v dané věci bylo dle tvrzení žalobce porušeno (tj. § 51 odst. 1 správního řádu). Odvolání tedy obsahovalo odvolací důvod, bylo projednatelné, přičemž se o žádné „blanketní“ odvolání nejednalo a žalovaný nebyl povinen žalobce vyzývat k odstranění vad a nemusel „čekat“, zda žalobce své odvolání doplní, jak v něm naznačil a odvolací orgán nebyl ani povinen poskytovat mu další lhůtu pro doplnění odvolání. Tato lhůta pro doplnění odvolání může být poskytnuta odvolateli jen v případě, když odvolání žádný odvolací důvod neobsahuje (srov. výše zmíněný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2.11.2011, č.j. 5Ca 298/2008-52). Právní názor žalobce správný není, aplikovat v žalobě uvedenou judikaturu v dané věci nelze, jak soud již výše uvedl, přičemž žádné právo na to, aby bylo postupováno dle jeho právního názoru, nevzniklo. Proto nemohl být žalobce postupem žalovaného ani „krácen na svých právech účastníka řízení“.

Pokud žalobce namítal, že „žalovaný neznal odvolací důvody, nemohl se zabývat a ani se nezabýval rozpory v tom, kde se nacházelo stanoviště městské policie, odkud bylo měřeno“, dále že žalovaný neřešil, co je míněno úsekem, určeným policií pro činnost spočívající v měření rychlosti vozidel a další otázky s tím související, které uvedl žalobce

v žalobě na str. 3, tak je nutné konstatovat, jak soud již výše uvedl, že žalovaný nebyl povinen „čekat“, až žalobce doplní uvedené odvolání, neboť odvolání bylo projednatelné a žalovaný tak mohl o něm rozhodnout, aniž by „seznal“ odvolací důvody uvedené v jeho doplnění. Navíc, v doplnění k odvolání žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by mohly být důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaným a potažmo se nejedná o důvody, který by mohly vést soud k závěru o tom, že by tyto důvody obsahující námitky proti měření rychlosti žalobcem řízeného vozidla mohly vést ke zrušení žalovaného rozhodnutí. Jak totiž vyplývá již z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které tvoří s rozhodnutím žalovaného jeden celek, již v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně žalobce tyto námitky uplatnil a správní orgán I. stupně se s nimi vypořádal. Argumentaci k výše uvedeným námitkám, tj. zejména ke stanovení místa měření rychlosti, ke způsobu měření rychlosti a k aplikaci stanoviska Policie ČR k vymezení míst k měření, obsahuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně na str. 6 a 7, přičemž žalobce proti ní v podstatě nevznese žádnou právně relevantní námitku, která by byla schopna sama o sobě bez dalšího ji vyvrátit. Krajský soud proto odkazuje na výše zmíněné rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve vztahu k těmto námitkám žalobce s tím, že žalovaný nebyl povinen se s námitkami žalobce uvedenými v doplnění odvolání vypořádat, protože odpověď na tyto námitky obsahuje již rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ostatně možnost, že se krajský soud ztotožní s argumentací v žalovaném rozhodnutí, připouští i NSS, který uvedl, že: „...sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno“ (srov. rozsudek NSS ze dne 2.7.2007, čj. 4As 11/2006-86). Správnost tohoto názoru potvrdil i Ústavní soud v usnesení sp. zn. ÚS 874/11 ze dne 12.05.2011, vyslovil, že není nezbytné, aby Nejvyšší správní soud znovu podrobně opakoval již jednou ve správním soudnictví v dané věci vyslovené, pokud se se závěry krajského soudu zcela ztotožnil a dal jasně najevo (byť odkazem), jaké úvahy zaujal. Tento závěr Ústavního soudu sice platí pro rozhodování Nejvyššího správního soudu, ale lze jej mutatis mutandis aplikovat i v případě rozhodování krajského soudu.

Pokud žalobce v žalobě dále odkazoval na obsah „odůvodnění mého odvolání ze dne 13.9.2013, které nechť je rovněž považováno za součást této mé žaloby“, tak je nutné připomenout žalobci, že zmíněný odkaz nemůže způsobit a nahradit zákonný postup daný procesním předpisem, tudíž to, že žalobce je povinen v žalobě uvést žalobní body, což nemůže nahradit to, že žalobce odkáže jen na obsah odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť soud sám sobě na základě pouhého odkazu a přání žalobce toto odvolání nemůže „přemalovat“ na žalobu. Pokud by tomu tak bylo, tak by v podstatě žalobce v žalobě mohl jen odkázat na odvolání a ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) s.ř.s., podle něhož musí žaloba obsahovat i žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, za naprosto nadbytečné.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná a proto ji musel zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 5. března 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová